

Maria Sarkeys – iets om nooit te vergeten

Het leek net alsof hopeloosheid ons had gebeten,
Had vergiftigd zonder het weten
Of we het wel eens zouden overleven.

Elke dag, elke nacht die we wonnen,
Voelde als een dag, een nacht die we verloren.
Het voelde als een cirkel die we op onmogelijke wijze toch wilden doorboren.

Waar blije gezichten vreemd waren
En het overheerste met verdrietige tranen,
Verlangde ik om weg te varen.

Waar voor velen dood zelfs een optie was,
Pakte ik een boek en ik las.
Ik las telkens weer over een avontuur
Waar vreugde en liefde centraal stond.
Ik proefde daardoor vroeger in mijn mond,
Maar in mijn hart was alleen verdriet dat ik vond.

En op een dag hoorde ik mensen schreeuwen,
Wat ik normaal vond,
Want ik hoorde dat voor mijn gevoel al eeuwen.
Maar deze keer liep zelfs mijn vader naar boven
En samen keken we naar buiten via de weerspiegeling van de oven.

Daar hoorde ik voor het eerst in jaren
Gelach rond ons dorp varen.
Ik keek naar mijn vaders gezicht,
Beangstigend voor vals licht.
Maar ook daar rond mijn vaders mond
Vormde woorden en een lach
Hij zei tegen mij 'het mag.'

Toen hij dat vertelde,
Zag ik de glinster in zijn ogen,
Een glinster waar ik niet over durfde te dromen.
Deze ogen waarvan ik zeker wist dat ze niet logen.
'Het mag' galmde meerdere malen door mijn gedachten,
Tot de realiteit mij weer doordrong
En ik hoorde dat mensen lachten.
Ik omhelsde mijn vader
En ik, wij samen, wij lachten.

En in die tijd waar eindelijk vreugde ging leven,
Waarbij ik wist dat ik niet meer op de koude grond uit angst behoefde te beven,
Ontdekte ik dat vreugde en een lach nooit is vergeten,
Het voelt soms weg, verloren,
Maar wanneer het weer passend,
Ontsnapt het uit de keten.

Je vergeet niet hoe je het moet zijn.

Ik ontdekte dat we de cirkel niet hoefden te doorboren,
We moesten alleen maar een weg vinden om hem kleur te laten horen.

En nu snapte ik waarom vreugde en liefde centraal stond in het boek,

Want dat was iets

Dat je niet kon schilderen op een doek,
iets dat je niet kon omschrijven met woorden,

Maar

Het was iets dat we nooit mochten vergeten.

Arjuna Bertholee – Vergeven, maar vergeten?

Voor het eerst na al die jaren
stonden haar mondhoeken weer krom
Voor het eerst na al die jaren
zag ze iets wat ginds niet kon

De knallen die al die tijd
van haar leven hebben bepaald
Leken nu even vergeven
maar niet vergeten
Daarvoor is het te laat

De pijn die het deed
om hen daar zo te zien liggen
De wonden die ze eraan over heeft gehouden
lijken te worden geheeld door deze liefde
iemand om van te houden

Een nieuwe tijd breekt aan
Maar zou dit ooit deze wonden kunnen helen?
Ze zijn te groot
Hoe moet dat straks
een nieuw bestaan
Komt er iemand terug om deze pijn mee te delen?